

Ririro

Jednooka, Dwuoka i Trzyoka

Bila jednom žena i imala tri ćerke. Najstarija se zvala Jednooka, jer je imala samo jedno oko. Druga ćerka se zvala Dvooka, jer je imala dva oka. Najmlađa je rođena sa tri oka, pa su je nazvali Trooka. Pošto je Dvooka izgledala kao i drugi ljudi, njena majka i sestre je nisu podnosile. Jednog dana je sela na brdašce u polju i zaplakala. Pojavila se jedna mudra žena. "Dvooka, zašto plačeš?"

Dvooka je odgovorila: „Plaćem jer imam dva oka, kao i ostali ljudi. Moja majka i sestre to ne mogu da podnesu. Moram da nosim krpe i jedem ostatke od hrane. Tako je malo hrane, uvek sam gladna.“

„Obriši suze, Dvooka“, reče žena "daću ti kozu". Neće se isticati među ostalim kozama. Zamoli kozu da ti da hranu i dobićeš hrane koliko želiš. Kada se najedeš, reci kozi da učini da hrana nestane. Onda je mudra žena otišla.

Dvooka je pitala kozu: „Draga kozo, mogu li da dobijem hranu?“ I odmah se pojavi sto sa ukusnom hranom. Dvooka je uživala u obroku. Posle je rekla kozi da želi da hrana nestane i koza joj je ispunila želju. Majka je počela da primećuje da Dvooka ništa ne jede kod kuće.

Zato je rekla Jednookoj da se pridruži Dvookoj koja je čuvala koze na pašnjaku. Dve sestre su dugo koračale do pašnjaka. Dvooka reče: „Sestro, hajde da se odmorimo, a ja ću ti otpevati pesmu.“

Dok je Dvooka pevala, najstarija sestra je zaspala. Nikada ranije nije toliko hodala. Čim je zaspala, Dvooka je zatražila hranu od koze. Jednooka nije ništa videla. Sutradan je majka poslala Trooku. Opet su dve sestre otišle u dugu šetnju sa kozama. Kada je Trooka rekla da je umorna, Dvooka joj je odgovorila: "Odmorimo se malo ovde. Otpevaću ti pesmu."

Dok je pevala, dva oka najmlađe sestre su se zaklopila. Činilo se da spava. Ali trećim okom je videla kozu kako hrani Dvooku. Kad je rekla majci, ova je povikala: "Ta koza mora umreti!" I to se dogodilo. Dvooka je bila neutešna i ponovo je sedela na brdu i plakala. Žena se još jednom pojavila. „Moja majka je ubila kozu“, jecala je Dvooka.

„Dvooka“, rekla je žena, „pitaj svoju majku da li možeš da zakopaš kozu. Ako smeš, zakopaj je ispred kuće.“ Posle toga je žena nestala. Majka je dozvolila Dvookoj da zakopa kozu. Sledećeg jutra, na mestu gde je sahranjena koza niklo je čudesno drvo. Drvo je imalo srebrne grane i nosilo zlatne jabuke. Majka je zamolila Jednoou da se popne na drvo i ubere jabuke.

Jednooka to nikako nije mogla da izvede šta god da je probala. Tada je Trooka poslata na drvo. Ni ona nije uspevala. „Dozvolite mi da ja pokušam“, rekla je Dvooka. Popela se na drvo, a jabuke su joj spontano pale u kecelju. Prišao je vitez. „Sakrij se brzo“, rekla je majka Dvookoj, „biće nas sram ako te neko vidi.“

Devojka se sakrila iza drveta. Vitez se zaustavio pred kućom i začuđeno pogledao drvo. "Kome pripada ovo drvo?" „Drvo pripada nama“, rekle su sestre. "Otkinućemo ti granu, ako hoćeš". Onda su se popele na drvo, ali nisu mogle da slome granu. „Neverovatno da je ovo drvo vaše, a ne možete da otkinete granu sa njega“, našalio se vitez. U tom trenutku se pojavila Dvooka. Skupila je svu svoju hrabrost. „Otkinuću ti ja granu“, reče Dvooka. Popela se na drvo i lako ubrala granu zlatnih jabuka.

„Znači, to drvo pripada tebi“, reče vitez. „Šta želiš da ti dam za ovu granu?“ „Vodi me u svoj zamak“, odgovori Dvooka. Vitez je bio zadivljen njenom lepotom i rado ju je odveo u svoj zamak. Dao joj je lepu odeću i mogla je da jede i pije koliko je želela. Venčali su se i bili jako srećni zajedno.

Drvo je pratilo Dvooku do zamka. Tamo je poraslo i postalo veće i još lepše. Jednog dana je neko pokucao na vrata zamka. Dve siromašne žene su molile za hranu. Dvooka je videla da su to njene sestre. Dala im je hranu i sklonište. Sestrama je bilo jako žao zbog svog ponašanja i bile su veoma zahvalne što im je Dvooka oprostila.

